

ROSE
Karen

De mond
gesnoerd

De Fontein

Proloog

Minneapolis, Minnesota, maandag 20 september, 0.00 uur

Ze waren komen opdagen. Hij moest toegeven dat hij verrast was. Hij had niet gedacht dat ze daar de ballen voor zouden hebben, zeker het meisje niet. Van haar had hij niet gedacht dat ze verder zou gaan.

Vier studenten, allemaal in het zwart. Vier studenten met veel te veel tijd. En twee van hen met veel te veel geld van hun papa. Als alles volgens plan verliep, zou een groot deel van dat geld binnenkort van hem zijn.

Dat was in zijn wereld regel één: als mensen niet gechanteerd wilden worden, moesten ze geen stoute dingen doen. Regel twee: als ze stoute dingen deden, moesten ze zo slim zijn om niet betrapt te worden. En de vier studenten waren niet zo slim.

Vanuit de beschutting van de bomen die de projectontwikkelaar van de koopflats met zo veel moeite had weten te behouden, keek hij hoe de vier dichterbij kwamen terwijl hij elke stap die ze zetten op film vastlegde. Hun gezichten waren in het maanlicht duidelijk te onderscheiden en hoewel hij het geld van hun vaders eronder durfde te verwedden dat ze dachten dat ze stil waren, maakten ze genoeg lawaai om de doden tot leven te wekken.

‘Wacht.’ Een van de vier bleef staan. Hij heette Joel en van de drie jongemannen was hij de meest enthousiaste voorstander van het plan geweest. ‘We moeten er nog eens goed over nadenken.’

Interessant. Onenigheid zorgde altijd voor een beetje extra opwindning. Door niemand gadeslagen bleef hij filmen.

‘Er wordt niet gewacht,’ zei het meisje. Ze heette Mary en ze was een kreng. ‘We waren het erover eens. Wij allemaal, Joel. Dit flatgebouw moet eraan. We moeten een signaal afgeven.’

‘Ze heeft gelijk.’ Dat was Eric, het zogenaamde brein van de groep.

't Mocht wat. 'Dit is onze kans om iets te doen voor dit natuurgebied. Als we niets doen, wordt dit meer een aaneenschakeling van flatgebouwen.' Hij draaide zich om naar de kleerkast die achter hem stond. 'De bewaker doet over twee minuten zijn ronde. Hij komt door de dienstingang aan de achterkant naar buiten. Jullie weten wat je te doen staat. Kom op, mensen, actie.'

De kleerkast heette Albert, uitgesproken met de t op eind. Hij was Frans-Canadees en zat op de universiteit dankzij een hockeybeurs. Rechtervleugel. Geweldige stopper. Albert ging gehoorzaam op weg naar de achterkant van het gebouw. Zijn research had duidelijk gemaakt dat Albert vroeger nogal een boefje was geweest. Hij was er tamelijk zeker van dat Albert precies wist wat hij moest doen.

De show stond op het punt te beginnen. *Schiet op*, spoorde hij zichzelf aan terwijl hij een tweede camera uit zijn tas pakte. Dit was zijn vaste camera op een klein statief dat hij nu in de zachte grond prikte. Hij richtte de lens net op tijd om het beeld te vangen van Mary, Eric en Joel die een deur van een trappenhuis aan de oostzijde van het flatgebouw binnengingen.

De deur werd opengehouden door een steen, die daar waarschijnlijk was neergelegd door een bouwvakker die zichzelf tijd en moeite wilde besparen. Het beste beveiligingssysteem ter wereld kon worden uitgeschakeld door een luie werknemer. De Vier van de Universiteit hadden blijkbaar hun huiswerk gedaan en wisten precies welke deur open zou staan. Bonuspunten voor hen.

Hij liet zijn vaste camera draaiend achter, volgde dezelfde weg als Albert had genomen en kwam op het moment dat de bewaker naar buiten kwam ter plaatse. Vijf seconden later lag de bewaker bewusteloos op de grond. Een tevreden Albert liet een kleine knuppel in zijn zak glijden.

Het staat allemaal op de band. Alberts familie was straatarm, dus daar was nu niets te halen, maar er bestond een goede kans dat Albert op een goede dag als ijshockeyer een salaris bij de NHL zou verdienen dat uit een heleboel cijfers bestond. *Ik heb geduld.* Eric en Joel hadden allebei een vader die rijk genoeg was om voorlopig zijn bankrekening te spekken. En wat de vader van Mary betrof... sommige rekeningen waren niet in geld uit te drukken.

Sommige afrekeningen zijn persoonlijk.

Na nog een minuut kwam Mary door de zijingang naar buiten en ze voegde zich bij Albert. Ze tuurden allebei afwachtend naar de ramen.

Hij wachtte samen met hen, op een veilig afstandje. Hij zag de eerste rooklierten opstijgen van de hogere verdiepingen. Mary stootte haar vuist in de lucht met een gefluisterd *yes*.

Een paar minuten later was er een heleboel rook, op elke verdieping. Maar de zijdeur was niet meer opengegaan. Mary deed een stap naar voren. Haar triomfantelijke blik had plaatsgemaakt voor een blik van bezorgdheid, maar Albert hield haar tegen. Zijn grote hand sloot zich om haar bovenarm.

‘Ze zijn nog steeds binnen,’ zei ze terwijl ze probeerde haar arm los te rukken. ‘Laat me los.’

Albert schudde zijn hoofd. ‘Geef ze nog even de tijd.’

Toen vloog de deur open en kwamen Eric en Joel allebei snakkend naar adem naar buiten.

‘Stomme idioot,’ snauwde Eric terwijl hij met diepe teugen inademde. ‘Je hebt ons bijna om zeep geholpen.’

Joel liet zich op zijn knieën vallen. Zijn lichaam schokte van het hoesten. Hij keek op met een wanhopige, doodsbanige uitdrukking in zijn ogen. ‘Ze overleeft het niet.’

Mary en Albert wisselden een geschrokken blik. ‘Wie overleeft het niet?’ vroeg Albert voorzichtig.

Joel krabbelde overeind. ‘Een meisje. Ze zit in de val. We moeten haar eruit halen.’ Hij wilde gaan rennen. ‘Verdomme,’ huilde hij toen Eric en Albert hem terugsleurden. ‘Laat me los.’

Mary greep Joel bij zijn gezicht. ‘Is er iemand binnen?’ Ze keek met paniek en woede in haar ogen naar Eric. ‘Je zei dat er niemand binnen zou zijn. Je zei dat het veilig was.’

‘Er zou niemand mogen zijn.’ Eric gromde tussen opeengeklemd kaken. ‘Joel heeft niks gezien. Laten we ervandoor gaan voor iemand de rook ziet en het alarmnummer belt.’

‘Ze is binnen,’ bleef Joel maar zeggen. Hij was hysterisch. ‘Ik heb haar gezien. Kijk.’

Ze keken als één man omhoog. Hij volgde hun voorbeeld en richtte zijn lens naar boven toen er een collectieve zucht uit de groep opsteeg. Op dat moment zag hij haar ook. Een meisje dat met haar vuisten op

het raam bonsde dat was ontworpen om uitzicht te bieden over het meer, niet om eventueel door te ontsnappen. Ze was jong, een tiener misschien. Haar mond stond open in een angstschreeuw die zij niet konden horen. Haar vuisten bonkten steeds zwakker op de ruit en ze had haar gezicht tegen het glas gedrukt. Toen legde ze haar handen plat tegen de ruit en gleed vervolgens uit het zicht.

Joel gaf een laatste, wanhopige ruk. 'Ze gaat dood. Kan jullie dat niets schelen? Er zou niemand iets overkomen. Laat me los. Ik moet haar eruit halen.'

Mary greep hem bij zijn haar. 'Hou daarmee op. Als je weer naar binnen gaat, gaan jullie alle twee dood.'

Joel stond inmiddels te snikken. 'Bel dan het alarmnummer. Toe nou. Verdomme, toe nou.'

'Luister goed naar me,' zei Mary en haar stem klonk laag en dringend. 'Als we dat bellen eindigen we allemaal in de bak. De gevangenis, Joel. Dat staat ons te wachten. Dus hou hiermee op, nu.'

Maar Joel luisterde niet. In een poging om los te komen wrong hij zich als een bezetene in allerlei bochten. Achter hem knikte Eric ernstig naar Albert. Albert haalde zijn knuppel tevoorschijn en een tel later zakte Joel in elkaar, net als de bewaker had gedaan.

'Kom op,' zei Eric gespannen en Albert en hij tilden Joel op en droegen hem door het bos naar de plek waar hun auto stond.

Mary wierp een laatste blik op het venster dat nu leeg was. 'Shit,' siste ze, en ze draaide zich om en begon te rennen. Ze passeerde de worstelende jongens om het gaas omhoog te houden dat ze op weg naar binnen hadden doorgeknipt. 'Schiet op. Schuif hem erdoor.'

Kijk, kijk. Hij liet zijn camera zakken en keek toe hoe de achterlichten van de auto in de verte verdwenen. Het was een stuk opwindender geweest dan hij had verwacht. Een simpel geval van brandstichting zou genoeg zijn geweest om jaren chantageplezier van te hebben. Maar moord was beter dan brandstichting en beter dan zo'n beetje alles. Hij had een paar klanten die het daarmee eens zouden zijn.

Hij pakte snel zijn twee camera's en het statief in zijn tas. Dikke rookwolken stegen op en hij hoorde het geluid van kapotspringend glas. De hulpverlening zou er snel zijn. *En dan ben ik allang vertrokken.* Hij slingerde zijn rugzak om zijn schouders en rende op een drafje

om het gebouw in de richting van het meer waar hij zijn boot aan de steiger had afgemeerd.

‘Jij daar, blijf staan.’ Het was een zwakke, hese schreeuw, maar hij hoorde hem. Hij draaide zich snel om en kwam oog in oog te staan met de bewaker die verdwaasd op hem af strompelde. Bloed sijpelde uit de open wond op zijn hoofd. Albert had hem niet hard genoeg geraakt. De man had zijn radio in zijn ene bebloede hand en een vuurwapen in de andere. ‘Blijf staan of ik schiet. Ik meen het.’

Vandaag niet, opa. Hij trok kalm zijn eigen pistool en schoot. De mond van de bewaker zakte geschokt open. Hij viel op zijn knieën en zakte toen voor de tweede keer die avond in elkaar.

‘Je had moeten blijven liggen, opa,’ mompelde hij. Hij rende naar zijn boot en gooide zijn rugzak erin. De motor startte met een zacht gebrom. Hij trok snel zijn skimasker van zijn hoofd. Als iemand hem zag, kon hij altijd zeggen dat hij de rook had gezien en was toegesneld om te helpen in plaats van te vluchten. Maar niemand zag hem. Dat gebeurde nooit.

Dat maakte het luisteren naar hun gefluisterde geheimen zo veel gemakkelijker. Hij klopte op de camera’s in zijn tas. En dat maakte het afhandig maken van hun geld weer zo veel gemakkelijker. *Ik ben dol op mijn werk.*

O god, o god, o god. Austin Dent keek met zijn handen voor zijn mond geslagen vanachter het boompje waar hij zich had verborgen naar het snel wegvarende bootje. De bewaker was dood. Die man had hem doodgeschoten. Dood.

Ze zullen zeggen dat ik het heb gedaan. Wegwezen. Ik moet ervandoor. Hij deed een paar onzekere stappen achteruit en sloeg zijn blik opnieuw op naar het brandende gebouw.

Tracey. Ze had achter hem gelopen toen ze het gebouw uit vluchtten. Maar toen hij buiten stond, liep ze niet meer achter hem. En toen hij terugging... Het enige wat hij kon zien was rook. Een snik van verdriet welde in hem op. *Tracey.*

In de verte zag hij lichten flitsen. Ze waren in aantocht. De politie kwam er aan. *Ze stoppen me weg. Sluiten me op in een kooi. Nee. Niet weer. Dat kan ik niet nog eens verdragen.* Hij strompelde nog een paar passen naar achteren, draaide zich toen om en begon te rennen.

I

Minneapolis, Minnesota, maandag 20 september, 0.40 uur

‘Hoger, Zell,’ zei David Hunter in zijn radio. Zijn stem klonk gedempt door het masker dat zijn gezicht bedekte. Hij draaide zijn schouder in de wind die de bijtende rook de nachtelijke hemel in blies. De bak waarin hij stond, bleef vier verdiepingen boven de grond stabiel. Hij zat met een veiligheidsriem vast aan het gevaarte, maar toch spanden de spieren in zijn benen zich om te blijven staan.

‘We gaan omhoog.’ Jeff Zoellner, zijn partner, bediende de lift vanaf de onderkant van de ladder.

David stelde de hoek van de spuit die aan de bak bevestigd was bij naarmate hij hoger kwam en mikte op de vlammen die de lager gelegen twee verdiepingen hadden verteerd voor ze ter plaatse waren. Er was niemand van hen naar binnen gegaan. Te gevaarlijk. Hun enige hoop was dit vuur onder controle te krijgen zodat het niet oversprong naar de bomen die het gebouw, met ooit zes verdiepingen met luxe appartementen, omringden.

Godzijdank is dit gebouw nog niet klaar. Over een paar weken zouden er mensen binnen zijn geweest. *Misschien nu ook nog een.* De bewaker werd vermist. Als hij op een van de lager gelegen verdiepingen was geweest, dan was hij nu dood. Als hij een beetje hoger had weten te komen, dan bestond er nog een kans dat ze hem konden redden.

Brandstichting. David klemde zijn kaken op elkaar terwijl de bak verder omhoogging. Dat moest hier wel het geval zijn. Hij had het eerder gezien, van dichtbij en veel te persoonlijk. De wind draaide weer en hij deinsde achteruit toen de vlammen zijn kant op bliezen. Een fractie van een seconde raakte hij zijn evenwicht kwijt. *Concentreer je, jongen. Zorg dat je blijft leven.*

‘David?’ Jeffs stem klonk dringend door het geknetter van de vlammen heen. ‘Gaat het?’

'Jawel.' De bak ging nog een metertje omhoog en bracht hem naast een grote panoramaruit. Elke flat op de hogere verdiepingen had er een. Hij zag geen vlammen, maar er kwamen dikke rookwolken uit de kleinere ramen die al waren gebarsten door de hitte.

Maar de panoramaruiten waren overal nog intact. Ze waren gemaakt van glas dat bestand was tegen schokken en inslagen en konden niet kapot. Ze zaten er vanwege het uitzicht op het meer. Niet om door te ontsnappen.

En toen zag hij ze. Zijn hart begon sneller te kloppen.

'Stop.' Hij boog zich over de rand van de bak zodat hij dichterbij het raam kwam. Het kon niet waar zijn. *Er zou niemand in het gebouw moeten zijn.* Maar het was wel zo.

'Wat is er?' De bak schokte toen Jeff hem tot stilstand bracht.

Handafdrukken. De vage omtrek van kleine handafdrukken die op een of andere manier... glinsterden in het licht van zijn zoeklicht. *Wel verdomme?* 'Handafdrukken.' En strepen veroorzaakt door vingers die aan het raam klauwden, op zoek naar een uitweg. 'Er is iemand binnen. We moeten naar binnen.'

'Hunter?' De stem van brandweercommandant Tyson Casey klonk door het geruis van de radio. 'Zie je een lichaam?'

Gebruikmakend van de bediening die aan de bak bevestigd was, bracht David de bak steeds dichterbij tot hij tegen de muur stootte. Hij spande zich in om door de rook heen te kunnen kijken en de moed zonk hem in de schoenen. 'Ik zie armen.' Magere armen en een slanke rug. Lang blond haar. Niet de vermiste bewaker, dat was een man van in de vijftig. 'Het is een vrouw. Lijkt bewusteloos. Het raam is slagvast.'

'Blijf waar je bent,' beval Casey. 'Sheridan, zet de spuit uit. Zell komt naar boven met de zaag.'

David voelde dat de druk in de slang afnam toen brandweerman Gabe Sheridan op de grond de afsluiter dichtdraaide. Hij keek omlaag en zag Jeff behoedzaam de ladder op komen. Schiet op, wilde hij sissen, maar hij wist dat Jeff het juiste deed. Het veilig deed. Even overwoog hij het raam met zijn eigen bijl te lijf te gaan, maar hij wist dat de kettingzaag het karwei bij slagvast glas een stuk sneller kon klaren dan hij, dus spaarde hij zijn energie.

Hij keek weer door het raam naar de vrouw. Ze had zich niet verroerd.

Ze was waarschijnlijk dood. *Wees alsjeblieft niet dood.* Hij gluurde naar binnen en vroeg zich af of er nog iemand in de kamer was. Of zij het vuur aangestoken kon hebben.

Jeff klom in de bak met de kettingzaag in zijn hand. David wees naar de andere hoek van de ruit, bij het slachtoffer en bij haar handafdrukken vandaan en probeerde er niet aan te denken hoe ze had staan bonzen en klauwen in een poging om te ontsnappen. Misschien had ze deze brand wel zelf veroorzaakt. Ze moesten de afdrukken veiligstellen voor de politie.

Zijn fles ademlucht was bijna leeg, dus verwisselde hij die terwijl Jeff de zaag door het bijna ondoordringbare glas liet gaan tot er een gat was ontstaan dat zo groot was dat David erdoorheen kon.

Jeff greep hem bij zijn schouder. 'Zij kan dit hebben veroorzaakt,' schreeuwde hij. 'Wees voorzichtig.'

'Doe ik,' schreeuwde hij terug. Hij klom naar binnen en zorgde ervoor dat hij zo dicht mogelijk bij de muur op de vloer kwam voor het geval die verzwakt was. Hij dook zo diep ineen als hij kon en keek de kamer rond om te zien of er nog iemand was.

Maar er was geen mens. *Schiet op. Haal haar eruit en dan wegwezen.* Ze was licht, hij merkte nauwelijks iets van haar gewicht toen hij haar over zijn schouder legde. Hij gaf haar aan Jeff, klom vervolgens door het gat in het raam weer naar buiten en vroeg Gabe Sheridan via de radio om hen omlaag te halen.

Het platform met de bak verwijderde zich van het gebouw, weg van de vlammen die nog steeds aan de tweede verdieping likten. Op de grond stond een ambulancebroeder klaar om het slachtoffer over te nemen.

Op het moment dat zijn voeten de grond raakten, trok David het masker van zijn gezicht en Jeff deed hetzelfde. David sloot even zijn ogen om zijn gezicht te laten afkoelen in de buitenlucht. De avondlucht die normaal gesproken fris zou zijn, was nog steeds heet waar zij stonden, maar vergeleken met dat verdomde masker op was het alsof je een kamer binnenstapte waar de airco op volle toeren draaide. Verpleger Scotty Schooner keek met een verbeterd gezicht op.

David wist genoeg. 'Is ze dood?'

Scotty knikte. 'Ja.'

Jeffs hand greep zijn schouder. 'Het spijt me, maat.'

‘Mij ook.’ David dacht aan de handafdrukken op het raam. ‘Controleer haar handen.’

Scotty knielde naast de brancard waar het lichaam van een meisje op lag dat, zag David nu, nog maar een tiener was met een gerafelde spijkerbroek en een dun T-shirt. *Wat zonde.*

Scotty keek peinzend naar de handen van het meisje. ‘Die zitten onder een of andere gel.’

Davids commandant en twee geüniformeerde politiemensen kwamen bij hen staan en ze bogen zich alle drie over de brancard om naar de handen te kijken.

‘Wat is die troep op haar handen?’ vroeg een van de agenten.

‘Dat weet ik niet, maar wat het ook is, het weerkaatst licht. Ik zag haar handafdrukken op het raam,’ verklaarde David. ‘Mijn licht kwam op het glas en de afdrukken lichtten op. De brandonderzoeker zal er een monster van willen hebben. Als zij deze brand heeft gesticht, dan is ze daarboven in de val komen te zitten en in paniek geraakt. Er waren een heleboel afdrukken van een vuist, alsof ze heeft staan bonzen om erdoor te komen.’

‘Als ze deze brand niet heeft veroorzaakt, dan gaat het om moord,’ zei de andere agent. ‘Ik zal het melden.’

‘Zeg maar dat het om een dubbele moord gaat,’ klonk een vrouwenstem. Carrie Jackson stond achter hen. Haar team had de westkant van het gebouw aan de kant van het meer natgehouden. ‘Ik was de slang aan het uitrollen en struikelde bijna over de bewaker. Hij is in de borst geschoten.’

Scotty kwam overeind. ‘Ik zal even bij hem gaan kijken.’

Carrie haalde haar schouders op. ‘Ga je gang. Maar hij is absoluut dood. Al een tijdje.’

‘Ik geloof je wel,’ zei Scotty. ‘Maar zo zijn nu eenmaal de regels. Laat eens zien waar hij ligt.’ Scotty en Carrie gingen samen met de eerste agent de hoek van het gebouw om.

De tweede agent kwam met een zucht overeind. ‘Ik zal Moordzaken, de lijkschouwer en de technische recherche laten komen. Ze zullen jullie allemaal willen ondervragen. Vooral Hunter, aangezien hij degene is die haar naar buiten heeft gebracht.’

Moordzaken. Davids keel kneep dicht toen het woord over de lippen van de agent kwam en even drong een andere gedachte zich naar de

voorgond. Er waren een heleboel rechercheurs bij Moordzaken. De kans was groot dat zij het niet zou zijn. En als ze het wel was? *Dat zien we dan wel weer.* Hij schraapte luidruchtig zijn keel en knikte. 'Uiteraard, wat ze maar willen.'

'Maar pas als we hier klaar zijn,' zei commandant Casey. 'We moeten de eerste verdieping onder controle zien te krijgen. Hunter, Zell en jij moeten weer naar binnen. Doorzoek de bovenste verdiepingen. Kijk of er nog iemand binnen was die er niet hoorde te zijn en controleer of het vuur niet in de muren zit.'

'Komt voor elkaar,' zei Jeff.

David verdrong de gedachte aan rechercheurs Moordzaken en wierp een laatste blik op het meisje op de brancard. Wat had ze daar in vredesnaam te zoeken? *Waarom heeft er niet iemand op je gelet?* Maar hij wist maar al te goed dat het leven niet zo rooskleurig in elkaar stak. 'Ik zal de plek waar ik haar heb gevonden nazoeken, misschien dat ik een identiteitsbewijs kan vinden. Het is nog maar een kind. Ze moet bij iemand horen.'

'Niks aanraken,' zei de agent en David bedwong de neiging om met zijn ogen te rollen. De politie behandelde hen soms als peuters. 'Begrepen?'

'Maak je niet druk. Ik heb het begrepen.'

Maandag 20 september, 1.15 uur

Rechercheur Moordzaken Olivia Sutherland zwaaide haar politiepenning in de richting van de geüniformeerde agent die de ingang van de bouwplaats van het flatgebouw bewaakte. Ze reed de poort door langs de busjes van de televisie en de cameramensen en was zich terdege bewust van het licht van de flitslampen achter haar. Aan de vragen te horen die de journalisten riepen, hadden zij al de terechte conclusie getrokken dat het om brandstichting ging.

Haar toch al gespannen maag verkrampde verder. Gewoon door hier te zijn had ze hun collectieve geheugen wakker gemaakt. Tussen hun geschreeuwde vragen over brandstichting klonken gerichte verwijzingen naar haar laatste grote zaak. Dat was onvermijdelijk, dat wist ze. Maar dat wilde nog niet zeggen dat ze het leuk vond.

‘Hoe gaat het ermee, rechercheur?’ Een verslaggever die ze kende en waar ze ooit geen hekel aan had gehad, rende naast haar auto tot de agent hem tegenhield. ‘Heb je de lijkenput al verwerkt?’ schreeuwde de verslaggever haar na. ‘Loop je nog steeds bij de politiepsycholoog?’

Olivia klemde haar tanden op elkaar. Ze was de door de afdeling voorgeschreven drie keer naar de psych geweest en deze vent deed alsof ze een vaste afspraak met de sofa had.

Olivia deed met een kille, woedende blik haar raampje omhoog en minderde niet eerder vaart dan toen ze bij de rij geparkeerde dienstvoertuigen was. Ze kwam tot stilstand naast de Ford van haar partner en werd iets rustiger. Kane was er. *Hij weet wel wat ons te doen staat.*

Die gedachte verraste haar. ‘En ik ook,’ zei ze hardop. Vastberaden. ‘Verman jezelf.’ Maar ze was bang dat ze dat niet zou kunnen. Want haar ademhaling ging anders, de lucht bleef boven in haar longen steken en haar hart ging tekeer. Want de drie voorgeschreven bezoeken aan de psych hadden niet geholpen. Ze had de lijkenput nog niet verwerkt, het massagraf dat ze zeven maanden eerder hadden ontdekt in een put in de kelder van een seriemoordenaar.

In de vier jaar dat ze op de afdeling Moordzaken werkte, had ze heel wat lichamen gezien, maar niets kwam in de buurt van de seriemoordenaar waar ze afgelopen februari op hadden gejaagd. De pers noemde hem de ‘Rode Jurken Killer’ vanwege de manier waarop hij zijn laatste slachtoffers kleepte. Maar hij was al dertig jaar stilletjes aan het moorden geweest en had zijn slachtoffers in een put vol ongebluste kalk in zijn kelder gedumpt. Pas toen hij zijn tempo opvoerde begon hij fouten te maken en zo hadden ze hem te pakken weten te krijgen en zijn gruwelijke geheim kunnen ontdekken.

En Olivia en haar partner Kane hadden de taak toebedeeld gekregen om de slachtoffers af te handelen. Er waren dagen achtereen geweest dat ze niet had geslapen, niet had gegeten, dagen waarin ze niets anders had gedaan dan slachtoffers afhandelen, hun familie inlichten om vervolgens terug te gaan naar de put voor meer. Ongebluste kalk is niet vriendelijk voor menselijk vlees. Ze had geen nachtmerries nodig. De werkelijkheid was meer dan erg genoeg.

De pers kon hem elke naam geven die ze maar wilden. Voor haar was hij de ‘Put-kerel’ want het was de put die haar dromen beheerste – donker, bodemloos en vol doden.

Ze kneep in het stuur van haar auto en haalde een paar keer diep adem in een poging de paniek te onderdrukken. Want zeven maanden en tientallen lichamen later verstijfde ze elke keer dat ze wist dat er een nieuw slachtoffer lag te wachten. Nogal een probleempje voor een rechercheur Moordzaken, dacht ze bitter.

‘Stap uit die auto,’ mompelde ze. ‘Doe je werk.’ Ze klemde haar kaken op elkaar, duwde het portier open en dwong haar voeten in beweging te komen en haar longen om nog eens diep adem te halen. Vervolgens dwong ze haar gezicht in een uitdrukking die niets verried van gedachten die niets te maken hadden met deze plaats delict. Met deze nacht. Deze twee slachtoffers. Een bewaker van middelbare leeftijd en een tienermeisje.

Denk aan hen. Denk aan gerechtigheid voor hen. Doe verdomme je werk.

Ze haalde nog eens diep adem en vertrok haar gezicht vanwege de stank van de rook. Het was een ernstige brand geweest. Er waren twee korpsen opgeroepen – twee tankautospuiten, een laddervoertuig en de twee reddingsvoertuigen die ze achteraf helemaal niet nodig bleken te hebben.

Alleen de lijkauto had vanavond iets te vervoeren.

Terwijl ze de ene voet voor de andere zette, merkte ze dat ze naar de kazernenummers op de brandweerwagens keek, nog een gewoonte die ze de afgelopen zeven maanden had aangenomen – een gewoonte die ze net zo verwerpelijk vond als haar nieuwe angst voor dode lichamen. Alleen al dat ze wist welke wagen de zijne was, was vernederend. Alsof het haar iets kon schelen of hij er was of niet. Maar natuurlijk kon haar dat iets schelen. *Hoe zelig ben ik? Behoorlijk zelig.*

Ze trok een gezicht toen ze de L21 op de zijkant zag staan van de ladderwagen met de bak aan het uiteinde van de ladder. Hij was er. Tenminste, zijn kazerne was er in ieder geval. *Laat hem vanavond alsjeblieft geen dienst hebben. Ga Kane nou maar zoeken. Doe je werk.*

Ze vond Kane gemakkelijk tussen de aanwezigen. Haar partner was een grote man, zelfs vergeleken met brandweermannen en agenten, en hij stak met kop en schouders boven iedereen uit. Hij was ook de enige in het gezelschap die een zwarte gleufhoed droeg. Dat was zijn hoed voor branden, wist ze, de gleufhoed die hij altijd droeg als hij wist dat hij naar een geval van brandstichting ging. Hij had de geur van ver-

schaalde rook en hij moest hem van zijn vrouw Jenny in de garage ophangen.

Al zijn andere gleufhoeden werden met zorg bewaard op piepschuim koppen in hun logeerkamer. Iedere rechercheur bij Moordzaken droeg een gleufhoed, een aardige traditie waar iemand lang voor haar tijd mee was begonnen. Het was een symbool, een schakel met rechercheurs uit het verleden en inmiddels maakte het deel uit van de plaatselijke geschiedenis. Moordzaken stond in de stad bekend als de 'Hat Squad'.

Nieuwe rechercheurs kregen hun eerste gleufhoed uit handen van hun collega's wanneer ze hun eerste moord hadden opgelost. Kane had Olivia de hare gegeven, maar ze vond het een beetje gênant om hem te dragen. Haar hoed prijkte op haar bureau waar hij de buste van een Griekse godin sierde die ze op een rommelmarkt op de kop had getikt.

Maar Kane was gesteld op zijn hoeden. Hij had er wel een stuk of tien. Kane zag er graag goed uit.

Op dit moment keek Kane verbijsterd. Olivia liep de heuvel op waar hij over een brancard gebogen stond met een politieman in uniform naast zich. De lijkschouwer zat naast het lichaam geknield en was bezig zakjes om de handen van het slachtoffer te doen. Olivia's hart begon te bonzen en haar maag kwam in opstand. *Niet weer. Niet weer.*

Kijk naar haar, hield ze zichzelf streng voor. *Ze zal... intact zijn.* Olivia haalde diep adem, dwong haar blik omlaag en liet toen in een zucht van opluchting haar adem weer ontsnappen. Het slachtoffer was inderdaad intact. Ze had vlees op haar botten. Al haar botten.

Het ergste was voorbij. *Nu kan ik mijn werk doen.* Het meisje leek een jaar of zestien. Haar bleke gezicht en haar lange blonde haren zaten onder het roet en het vuil, net als het verbleekte T-shirt dat ze droeg. Haar spijkerbroek was gerafeld, opzettelijk, niet door slijtage. Ze was blootsvoets en de voetzolen waren ernstig verbrand. Haar teennagels waren feloranje gelakt.

Olivia deed haar best om het beven te onderdrukken dat altijd op de opluchting leek te volgen en wachtte tot ze er zeker van was dat haar stem niet zou trillen. 'Wat hebben we hier?'

'Blanke vrouw,' zei de agent. 'Geen legitimatie. Is aangetroffen op de derde verdieping. Ze was al dood toen de brandweerman bij haar kwam.'

‘Oorzaak?’ vroeg ze.

Isaac Londo, de lijkschouwer, keek op van het inpakken van de handen. ‘Waarschijnlijk rookvergiftiging. Ik heb geen recente verwondingen aangetroffen, maar ze heeft wel oudere wonden.’

‘Een vinger lijkt gebroken te zijn geweest en ze heeft een schaafwond op haar rechterarm waar die is omgedraaid.’

Olivia kneept haar ogen samen. De laatste restjes paniek ebden weg en maakten plaats voor een kille woede. Een wegloopster, zei haar instinct. Ze had het de afgelopen paar jaar, sinds ze haar twee halfzussen had ontmoet, tot haar persoonlijke missie gemaakt om met weggelopen kinderen te werken. Mia was een onderscheiden politievrouw, maar Kelsey was veroordeeld en zelf ooit weggelopen. De tekenen waren overduidelijk. ‘Iemand heeft met zijn vingers aan haar gezeten.’

‘Dat dacht ik ook.’ Londo leunde achterover. ‘Je andere slachtoffer? Heel ander verhaal. De bewaker is met een stomp voorwerp op zijn achterhoofd geslagen en vervolgens in de borst geschoten.’

‘Waar is hij?’ vroeg Olivia.

‘Aan de andere kant van het gebouw, bij het meer. Dale en Micki zijn daar op dit moment bezig.’

Dale was Londo’s partner en Micki Ridgewell was de leider van het forensisch team. ‘En die vent?’ Ze wees naar een man van een jaar of veertig in een joggingpak die achter het politielint met een bezorgd gezicht heen en weer ijsbeerde.

‘Sammy Sothberg,’ zei de agent. ‘Hij is de opzichter. Sothberg zei dat de bewaker Henry Weems is, zevenenvijftig jaar. Hij is van hier.’

‘Heb je al met hem gesproken?’ vroeg ze aan Kane.

‘Ja,’ zei Kane. ‘Vluchtig. Hij is erg geschokt. Heeft een alibi. Dat moeten we nog wel even nagaan. Hij heeft ons de gegevens over Henry Weems gegeven. We zullen mevrouw Weems op de hoogte moeten stellen.’

En wat is dat toch altijd weer een leuk karweitje. Olivia keek omhoog en zag een groot gat met onregelmatige randen in een van de panoramaruiten op de derde verdieping. ‘Komt ze daar vandaan?’

‘Ja.’ Dat antwoord kwam van Micah Barlow, de brandonderzoeker van de politie die op hen afgelopen kwam. Olivia’s nekharen gingen onmiddellijk overeind staan en ze moest zich inhouden om niet te sissen.

‘Verdomme,’ mompelde Kane hard genoeg zodat Barlow het kon horen. ‘Niet hij, hè.’

‘Kane,’ zei Olivia binnensmonds bestraffend en ze werd beloond met een diepe zucht. Micah en zij hadden samen op de politieacademie gezeten. Ze waren ooit vrienden geweest. Maar nu niet meer. Want Barlow was een bemoeizieke, arrogante klootzak.

Barlow keek van Olivia naar Kane en schudde toen langzaam overdreven geduldig zijn hoofd. ‘Laten we maar snel ter zake komen, dan zijn we ervan af, oké? De brandweer zag haar handafdrukken op de ruit. Die is slagvast, dus moesten ze een gat zagen om naar binnen te kunnen. De brandweerman die haar naar beneden heeft gehaald heeft ervoor gezorgd dat ze aan de andere kant hebben gezaagd. Hij wilde de handafdrukken heel houden voor jullie.’

‘Goed gedacht van hem,’ zei Olivia neutraal. ‘We willen hem spreken.’

‘Hij is nog binnen. Ik breng hem wel naar jullie toe als hij naar buiten komt.’

‘Mooi,’ zei Olivia terwijl ze probeerde de ergernis van zich af te schudden die haar altijd overviel wanneer ze in de buurt van Barlow was. ‘Hoe heeft de brandstichter de boel aangestoken?’

‘Voor zover we kunnen zien, hebben ze een paar blikken tapijtljm opengemaakt en die op de begane grond en de eerste verdieping uitgesmeerd. De sprinklerinstallatie was onklaar gemaakt. Iemand heeft de ketting van de buitenafsluiter doorgeknipt en de afsluiter dichtgedraaid.’

De schuifafsluiter bevond zich aan de buitenkant van het gebouw in de leiding die het stadswaterleidingnet met de sprinklerinstallatie verbond, wist Olivia. ‘Wordt er uit de werkplaats een kniptang vermist?’

‘Voor zover we weten niet. We moeten nog een volledige lijst van de inventaris krijgen, maar het lijkt erop dat ze hun eigen tang hebben meegenomen.’

‘Ze waren dus voorbereid. Zijn er ontstekers gebruikt?’ vroeg Kane.

‘Nog niets gevonden, maar we hebben nog niet de kans gehad om echt te zoeken. Ik denk niet dat ze een gewone lucifer hebben gebruikt. Nadat ze dat hele blik lijm hadden leeggegooid, hingen er al genoeg dampen in de lucht. Als ze een lucifer hadden afgestreken, dan hadden ze de deur niet meer gehaald. Dat spul is ontzettend brandbaar.’

‘Was het tapijt al gelegd?’ vroeg Olivia.

‘Nee, volgens de bouwmanager zou dat morgen gebeuren. Nou ja, vandaag dus. Het tapijt, het ondertapijt en de blikken lijm waren opgeslagen op de begane grond en de eerste twee verdiepingen. De verdiepingen drie, vier en vijf hebben voornamelijk hardhouten vloeren en die waren al klaar.’

‘Iemand moet geweten hebben dat die spullen daar lagen,’ peinsde Kane. ‘Bewakingsvideo’s?’

Barlow fronste zijn voorhoofd. ‘De camera’s zijn vlak voor middernacht buiten werking gesteld. De bewaker moet om vijf over twaalf naar buiten zijn gekomen om zijn normale ronde te doen.’

‘Werk van een insider,’ zei Olivia. ‘Of in ieder geval iemand met kennis van de situatie.’

Barlow knikte. ‘We hebben om de personeelslijst gevraagd.’

‘Waar is de controleruimte?’ vroeg Kane.

Barlow wees naar een dichtbij staande kantoorcontainer. ‘Tot afgelopen maand hadden ze daar een mannetje zitten dat de camerabeelden in de gaten hield. Omdat het budget overschreden werd, is er personeel ontslagen. De bewaking was teruggebracht tot één bewaker per dienst. Het kantoor was altijd het eerste waar degene die nachtdienst had naartoe ging.’

‘Stuur je de lijmblikken die zijn gebruikt naar het lab om te zien of er vingerafdrukken op zitten?’ vroeg Olivia.

‘Ik heb ze al aan het forensisch team gegeven,’ antwoordde Barlow. ‘De manager is er behoorlijk kapot van. Weems was zijn vriend en hij had twee baantjes om zijn kind te kunnen laten studeren.’

Olivia zuchtte. ‘We zullen sowieso zijn financiële situatie onder de loep nemen. Er is iemand die profiteert van de verzekering. Misschien was het niet de bedoeling dat er slachtoffers zouden vallen.’ Ze keek omlaag naar de brancard, naar het levenloze lichaam van het meisje. ‘Ik denk dat er iets fout gelopen is.’

‘Kijk eens naar haar handen, Liv,’ zei Kane. ‘Daar zit een of andere gel op.’

Lijkschouwer Londo hield de linkerhand van het slachtoffer omhoog en Olivia zag dat de plastic zak van binnen al besmeurd was met het spul dat op de handpalmen van het meisje zat. ‘Brandversneller?’ vroeg ze.

‘Nee,’ zei Barlow. ‘We zijn er met een snuffelaar overheen gegaan. De gel gaf geen resultaat. En er zit ook niets op haar kleren, dus als zij iets te maken heeft gehad met het verspreiden van de tapijtljm, dan is ze wel zo voorzichtig geweest om niet op haar kleren te morsen.’

De snuffelaar was een apparaat dat de hoeveelheid koolwaterstof in brandversnellers mat, dus Barlow had het waarschijnlijk bij het rechte eind. ‘Heeft de brandweer iets bij haar in de buurt gevonden?’

‘Tot nu toe niet. Ze hebben de brand nog maar een halfuur geleden geblust. Ze zijn nu daarboven op zoek naar eventuele andere slachtoffers. We geven jullie en de technische recherche vrij baan zodra we weten dat het veilig is.’ En dat zou hij doen ook. Micah Barlow mocht dan weerzinwekkend zijn als persoon, hij deed zijn werk goed. *Net als wij. Dus doe je werk. Kijk naar haar, Liv. Kijk eens goed.*

‘Bedankt,’ zei ze tegen Barlow en ging toen naast de brancard op haar hurken zitten. Ze bestudeerde de hand die Londo had ingepakt. De gel had dezelfde feloranje kleur als de teennagels van het meisje. ‘Ben je klaar met haar, Londo?’ Toen hij knikte, aarzelde ze maar een fractie van een seconde voor ze de hand pakte en hem in het licht hield. ‘Kijk eens naar de letters op haar nagels. Zij komt niet hier uit de buurt.’

‘G-A-T-O-R,’ las Kane en bekeek toen de rechterhand. ‘S-R-U-L-E. Gators Rule’

‘Dat is helaas waar,’ mompelde Londo. ‘Ik heb een smak geld verloren bij de laatste wedstrijd.’

‘De Florida Gators van de universiteit daar,’ zei Olivia bedachtzaam. ‘Ze lijkt nog veel te jong voor de universiteit. Misschien woonde ze in Florida.’

‘Misschien was ze gewoon een fan,’ waarschuwde Kane en Olivia haalde haar schouders op.

‘We moeten ergens beginnen. We zullen haar vingerafdrukken nagaan. Als ze een dossier heeft, dan is het hopelijk niet verzegeld. Als ze vermist wordt, heeft iemand misschien een Amber Alert aangevraagd of aangifte gedaan bij het centrum voor vermiste en misbruikte kinderen.’

‘Als ze is weggelopen, heb je grote kans dat niemand dat ooit heeft aangegeven,’ zei Kane.

‘Dat weet ik. Maar haar spijkerbroek is tamelijk nieuw en niet goedkoop. Ze is nog niet zo lang op de vlucht. We zullen haar foto rond laten gaan, misschien hebben we mazzel.’ Olivia legde de hand van het meisje voorzichtig naast haar, ging staan en keek toen met een gevoel van medelijden naar het gezicht van het meisje. *Zo jong.* ‘Hebben we enig idee wat ze daar boven deed?’

Barlow schudde zijn hoofd. ‘Tot dusver hebben we niets gevonden dat erop wijst dat er iemand bij haar was. Zo gauw die brandweermannen naar buiten komen, stuur ik ze naar jullie toe.’

‘Als jullie klaar zijn, dan breng ik haar nu naar het mortuarium,’ zei Londo en Kane knikte.

‘Liv, laten we bij die bewaker gaan kijken.’ Hij wachtte tot ze een eindje bij de groep vandaan waren en zei gedempt: ‘Gaat het, meid? Je zag een beetje groen toen je uit de auto stapte.’

Olivia’s wangen werden rood. ‘Ja,’ zei ze kortaf, gegeneerd dat ze zich had laten kennen, zelfs tegenover Kane. ‘Laten we nou maar zien dat we dit achter de rug krijgen.’ Het was alleen nooit achter de rug. Er zou altijd weer een ander kind op een verkeerd moment op de verkeerde plek zijn. Een ander kind met verwondingen. Een andere wegloper. Weer een man met een kogel wiens vrouw ze het moesten gaan vertellen. Het bleef in haar keel steken, verstikte haar. ‘Kom. We hebben vanavond nog een lichaam af te werken.’

Maandag 20 september, 1.20 uur

‘Tets te zien?’ vroeg Jeff. Ze hadden hun persluchtmaskers opgezet en hun flessen ademlucht verwisseld. De dampen die vrijkwamen bij verbranding van bouwmaterialen waren vaak giftig en David kende te veel brandweerveteranen met beschadigde longen. Hij had een hekel aan het masker, maar hij was zuinig op zijn longen.

‘Nee.’ David liet de thermische camera over de centrale muur gaan. Daarachter zat een ventilatieschacht, een uitstekende plek voor verborgen vuur. Maar er was niets. Ze waren door het trappenhuis naar boven gekomen en hadden de bovenste drie verdiepingen doorzocht. Nu waren ze weer op de verdieping waar ze het meisje hadden gevonden. Tot dusver geen brand en geen nieuwe slachtoffers. *Dank u.*